

УДК 342.9:351.86:004.9

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2025.3.17>

О. О. Ахмедова

доктор наук з державного управління, доцент,
професор кафедри туризму
та готельно-ресторанного бізнесу,
Київського національного університету технологій та дизайну,
ORCID ID: 0000-0003-1573-7710

Ф. В. Рагімов

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін та публічного управління
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0001-5645-4560

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІДКРИТОСТІ В ПУБЛІЧНІЙ ВЛАДІ

У статті розглянуто нормативно-правові засади реалізації принципу інформаційної відкритості в публічній владі України та їх значення для забезпечення прозорості, підзвітності й дотримання інформаційних прав громадян. Досліджено зміст і взаємозв'язок механізмів реактивної відкритості (надання інформації за запитами, реагування на звернення) та проактивної відкритості (оприлюднення інформації за ініціативою органів влади, у тому числі у формі відкритих даних). Проаналізовано нормативну основу реалізації цих механізмів, зокрема положення базового та спеціального законодавства у сфері інформаційних відносин і доступу до публічної інформації, а також підзаконні акти щодо оприлюднення відкритих даних. З'ясовано, що попри сформований правовий каркас, практична реалізація інформаційної відкритості залишається нерівномірною, що проявляється у формальному виконанні вимог оприлюднення, неоднаковому тлумаченні підстав обмеження доступу та недостатній стандартизації процедур публікації й оновлення інформації.

Окрему увагу приділено впливу цифрової трансформації та розвитку відкритих даних на зміст і інструменти інформаційної відкритості, а також викликам правозастосування в умовах воєнного стану, коли актуалізується потреба забезпечення балансу між публічним інтересом, правом на інформацію та вимогами безпеки. На основі узагальнення сучасних підходів і практик запропоновано напрями удосконалення нормативно-правового забезпечення інформаційної відкритості, зокрема щодо мінімальних стандартів проактивного оприлюднення, критеріїв фактичної доступності інформації, уніфікації підстав і процедур обмеження доступу та запровадження моніторингу виконання відповідних вимог. Практична значущість результатів полягає у можливості їх використання для підвищення ефективності реалізації принципу інформаційної відкритості в діяльності органів публічної влади.

Ключові слова: інформаційна відкритість, публічна влада, доступ до публічної інформації, проактивне оприлюднення, відкриті дані, прозорість, підзвітність, нормативно-правові засади, обмеження доступу до інформації, інформаційні компетентності.

Постановка проблеми. Інформаційна відкритість у діяльності органів публічної влади є необхідною умовою реалізації права громадян на доступ до інформації, забезпечення прозорості та підзвітності управлінських рішень, а також формування довіри до інституцій держави і місцевого самоврядування. В українських умовах це питання набуває особливого значення через потребу посилення демократичних стандартів

публічного управління, протидії корупційним ризикам, підвищення якості адміністративних послуг і розвитку цифрового врядування в умовах воєнних дій і безпекових ризиків.

Попри наявність розвиненої нормативної бази, що включає законодавство про інформацію, доступ до публічної інформації, звернення громадян та підзаконні акти щодо відкритих даних, практична реалізація принципу

інформаційної відкритості залишається нерівномірною і суперечливою. Проблема проявляється у формальному виконанні вимог щодо оприлюднення (неповнота документів і додатків, відсутність систематизації та пошуку, несвоєчасне оновлення), неоднаковому тлумаченні підстав обмеження доступу, недостатній якості проактивного оприлюднення у формі відкритих даних і фрагментарності процедур реагування на запити та звернення. У результаті законодавчо гарантоване право на інформацію нерідко залежить від організаційної спроможності конкретного органу влади, кадрового забезпечення та рівня цифрової інфраструктури, що створює правову невизначеність і знижує ефективність механізмів громадського контролю.

Додатковим чинником загострення проблеми виступають виклики воєнного стану, коли з міркувань безпеки частина інформації та державних реєстрів може обмежуватися, але критерії пропорційності таких обмежень, строки, порядок відновлення доступу та інформування громадян часто залишаються недостатньо унормованими або неуніфікованими. Це породжує ризик надмірного звуження інформаційних прав, зменшення прозорості у сферах підвищеної суспільної чутливості (бюджет, закупівлі, управління майном, розподіл допомоги), а також ускладнює реалізацію принципу «відкритість за замовчуванням» [1], який поступово закріплюється як сучасний стандарт відкритого врядування.

Отже, науково-практична проблема полягає у наявності розриву між нормативно закріпленими гарантіями інформаційної відкритості та фактичними механізмами їх реалізації в діяльності органів публічної влади. Актуальним є визначення системи нормативно-правових інструментів, що забезпечують доступ до публічної інформації та її оприлюднення, аналіз прогалин і колізій правового регулювання, а також обґрунтування напрямів удосконалення нормативно-правових засад з урахуванням європейських підходів і сучасних викликів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних дослідженнях і аналітичних матеріалах, дотичних до теми нормативно-правових засад реалізації інформаційної відкритості в публічній владі, простежується акцент на поєднанні правових гарантій доступу до інформації та реальних механізмів їх виконання. Базовим теоретико-правовим фундаментом для формування понятійного апарату та визначення

режимів інформації виступає Закон України «Про інформацію» [2], який закріплює загальні принципи інформаційних відносин і рамки законних обмежень доступу. Процедурний вимір взаємодії громадян з органами публічної влади через механізми звернень регламентує Закон України «Про звернення громадян» [3], що дозволяє розглядати «реактивну» відкритість як гарантовану законом форму комунікації та реагування.

Ключовим спеціальним нормативним актом залишається Закон України «Про доступ до публічної інформації» [4], який визначає обов'язки розпорядників, строки надання інформації, підстави відмови та порядок обмеження доступу, а також вимоги до оприлюднення. Практичні аспекти застосування його норм, типові порушення й проблеми тлумачення детально висвітлюються у роботі Р. В. Ярової [5], що є важливим джерелом для аналізу правозастосування. Водночас нормативно конкретизованим інструментом проактивного оприлюднення інформації у формі відкритих даних виступає постанова Кабінету Міністрів України № 835 [1], яка задає обов'язкові набори даних і загальні вимоги до їх публікації та оновлення.

Сучасний вектор розвитку нормативно-правового регулювання відкритих даних і підсилення моніторингу та відповідальності розпорядників окреслюють європейські та національні звіти. Порівняльний європейський ракурс забезпечує звіт SIGMA (OECD/EU) щодо публічного адміністрування в Україні [6], який пропонує рамку оцінювання доступності публічної інформації, поєднуючи аналіз нормативної бази з оцінкою практик реалізації (проактивне оприлюднення, інституційні механізми та сприйняття доступності інформації громадянами і бізнесом). Прикладний рівень реалізації нормативних вимог, зокрема на місцевому рівні, демонструють матеріали Transparency International Ukraine [7] щодо рейтингу прозорості міст, які через систему індикаторів відображають розриви між формальними нормами та фактичними практиками оприлюднення. Додатково організаційно-прикладний вимір імплементації правових вимог у сфері відкритих даних розкриває аналітична записка U-LEAD з Європою [8], а роботи, присвячені цифровій трансформації публічних послуг [9; 10], дозволяють аргументувати, що нормативні вимоги відкритості все більше реалізуються через цифрові процедури й стандартизовані інформаційні взаємодії в системі публічного управління.

Мета статті полягає у комплексному аналізі нормативно-правових засад реалізації принципу інформаційної відкритості в публічній владі України, визначенні ключових правових механізмів її забезпечення, виявленні проблем застосування та обґрунтуванні напрямів удосконалення нормативно-правового регулювання з урахуванням сучасних викликів і європейських підходів.

Виклад основного матеріалу. Принцип інформаційної відкритості в публічній владі доцільно розглядати як нормативно закріплену вимогу забезпечувати доступність суспільно значущої інформації про діяльність органів влади, їх рішення, процедури та використання публічних ресурсів. На відміну від загального поняття «прозорість», інформаційна відкритість має чітко виражений правовий характер і реалізується через інструменти доступу до інформації та її проактивного оприлюднення [4]. У сучасних умовах інформаційна відкритість виступає не лише гарантією прав громадян, а й управлінським стандартом належного врядування, що впливає на рівень довіри, можливості громадського контролю та якості управлінських рішень.

У структурі принципу інформаційної відкритості можна виокремити дві взаємопов'язані складові. Перша полягає в реактивній відкритості, що проявляється у наданні інформації на запити та належному реагуванні на звернення. Друга – це проактивна відкритість, яка полягає в обов'язку органів влади оприлюднювати визначені категорії інформації без додаткового звернення громадян, у тому числі у формі відкритих даних [6]. Саме друга складова поступово стає домінуючим стандартом у європейських практиках відкритого врядування, оскільки зменшує транзакційні витрати доступу, підвищує передбачуваність діяльності органів влади та забезпечує рівність доступу.

Нормативно-правові засади інформаційної відкритості в Україні формуються системою законодавчих і підзаконних актів, що регулюють інформаційні відносини та діяльність розпорядників публічної інформації.

Базовим актом є Закон України «Про інформацію» [2], який закріплює загальні принципи інформаційних відносин, визначає види інформації, режими доступу, загальні підстави для обмеження та рамки реалізації права на інформацію. Його роль у контексті інформаційної відкритості полягає у формуванні понятійної

та принципової основи, що забезпечує системність подальшого спеціального регулювання.

Ключовим спеціальним актом є Закон України «Про доступ до публічної інформації» [4], який визначає механізм реалізації права на доступ до інформації, що перебуває у володінні суб'єктів владних повноважень та інших розпорядників. Закон деталізує права запитувачів, обов'язки розпорядників, строки надання інформації, вимоги до оформлення відповіді, підстави відмови, відстрочки чи часткового обмеження. Важливою є також норма про обов'язок оприлюднення певних категорій публічної інформації, що закріплює правову основу проактивності. Однак у правозастосуванні поширеними залишаються проблеми неоднакового тлумачення підстав обмеження доступу, формального підходу до оприлюднення, а також недостатньої якості офіційних вебресурсів.

Додатковий процедурний вимір формує Закон України «Про звернення громадян» [3], який регламентує порядок подання звернень, строки та обов'язки органів влади щодо їх розгляду. Хоч звернення і не тотожні запиту на інформацію, вони становлять важливий елемент взаємодії «влада – громадянин» і доповнюють нормативний механізм реактивної відкритості, зокрема коли громадяни прагнуть отримати пояснення, оцінку або вирішення питання, пов'язаного з діяльністю органу влади.

Розвиток проактивної відкритості у формі відкритих даних забезпечується підзаконними актами, серед яких ключове місце посідає постанова Кабінету Міністрів України № 835 [1], що визначає перелік наборів даних, обов'язкових до оприлюднення, загальні вимоги до структури, форматів та оновлення. Наявність такої постанови формує практичний інструмент «відкритості за замовчуванням», однак ефективність її реалізації залежить від організаційної спроможності розпорядників, наявності відповідальних осіб та внутрішніх регламентів публікації і контролю якості даних.

Наявність нормативних приписів не гарантує автоматичної реалізації принципу інформаційної відкритості. Її забезпечення потребує організаційно-правових механізмів, що так би мовити, «переводять» вимоги закону у сталі управлінські процеси. До таких механізмів належать: внутрішні регламенти оприлюднення інформації, розподіл відповідальності між підрозділами, створення/підсилення функцій уповноважених осіб з доступу до інформації,

ведення обліку запитів і відповідей, стандартизація форматів документів та впровадження циклу «підготовка – верифікація – публікація – архівація – оновлення».

Особливу роль відіграють офіційні вебсайти органів влади та портали відкритих даних, які виступають основними каналами проактивного оприлюднення. Водночас організаційні проблеми проявляються в типових дефектах публікації: нерегулярне оновлення, відсутність повних пакетів документів, неуніфіковані назви файлів, відсутність пошуку, дублювання або розпорошення інформації. У таких умовах формально оприлюднена інформація стає фактично недоступною, що суперечить меті правового регулювання.

Важливою умовою ефективної реалізації є цифрова спроможність органів влади. Цифрова трансформація публічних послуг і впровадження електронних сервісів посилюють вимогу до відкритості, оскільки цифрові канали мають забезпечувати не лише приймання заяв або запитів, а й прозорість процедур, можливість відстеження статусу звернення та доступність нормативної інформації для користувача [10]. Тому цифровізація має розглядатися як організаційний інструмент реалізації нормативних гарантій відкритості.

Практика реалізації інформаційної відкритості в Україні характеризується низкою правозастосовчих викликів. По-перше, існує проблема формального виконання норм, коли оприлюднення здійснюється «для звіту», але без забезпечення реальної доступності. По-друге, зустрічається неоднакове тлумачення підстав для обмеження доступу, зокрема коли обмеження обґрунтовується широкими посиланнями на службову інформацію чи безпекові ризики без належної аргументації. По-третє, відсутність чітких внутрішніх процедур призводить до нерівності доступу, так, у різних органах влади одні й ті самі запити можуть отримувати різні відповіді.

Окремим викликом виступає воєнний стан, що об'єктивно посилює необхідність обмежувати доступ до певних даних. Однак застосування обмежень потребує дотримання принципу пропорційності, щоб безпекові інтереси не перетворювалися на універсальне виправдання для непрозорості. У цьому контексті доцільним є нормативне закріплення уніфікованих критеріїв тимчасового обмеження, строків перегляду таких обмежень та обов'язку органів влади повідомляти про причини і порядок альтернативного

доступу до інформації, яка має високу суспільну значущість.

Результативність правового регулювання інформаційної відкритості може оцінюватися через індикаторні підходи, що використовуються в міжнародних практиках і на місцевому рівні. Міжнародні рамки (зокрема SIGMA) [6; 8] пропонують оцінювати доступність публічної інформації не лише через існування законів, а через сукупність показників практичного виконання. На національному рівні індикаторний підхід демонструють рейтинги прозорості органів місцевого самоврядування, які дозволяють виявляти типові прогалини реалізації нормативних вимог у сферах бюджетної відкритості, закупівель, управління майном, комунікації та доступу до рішень [7].

Варто додати, що інформаційні компетентності громадян сьогодні стають ключовим фактором ефективної реалізації принципу інформаційної відкритості у публічному управлінні. Високий рівень цих компетентностей забезпечує не лише усвідомлене користування інформаційними ресурсами, а й спроможність здійснювати громадський контроль, оперативно реагувати на зміни у відкритому доступі до даних і виявляти порушення прозорості. Стаття підкреслює, що навіть за наявності розвинених нормативно-правових механізмів, без належної інформаційної грамотності населення досягти справжньої підзвітності влади складно, оскільки якість контролю напряду залежить від здатності громадян аналізувати та інтерпретувати відкриту інформацію. На практиці рівень інформаційних компетентностей визначає ефективність використання реактивної і проактивної відкритості: саме поінформоване суспільство може своєчасно звертатися із запитом, виявляти прогалини у публікаціях і просувати підвищення стандартів доступу. В умовах цифрової трансформації та воєнного стану, формування інформаційних компетентностей набуває нової ваги задля забезпечення балансу між відкритістю, інтересами безпеки і захистом персональних даних. Розвиток цих навичок повинен стати складовою політики цифрового врядування та інституційних змін, зокрема, через спеціалізовані освітні програми, тренінги та просвітницькі кампанії. Тільки поєднання сучасної нормативної бази з високим рівнем інформаційної культури громадян дозволить забезпечити реальну прозорість, підзвітність та сприяти демократизації публічного управління.

Саме нормативно-правові засади визначають фундаментальні правила доступу до інформації, механізми її захисту та відповідальність сторін, встановлюючи «рамкову» та обов'язкову основу для практичної реалізації відкритості. Однак лише їх поєднання з розвитком інформаційних компетентностей дозволяє зробити ці засади дієвими, забезпечивши реальний вплив законодавчих нововведень на рівень прозорості у публічній владі.

Удосконалення нормативно-правових засад реалізації принципу інформаційної відкритості доцільно пов'язувати з трьома напрямками:

1) уточнення й деталізація вимог до проактивного оприлюднення (повнота, строки, обов'язковість додатків, доступність архівів);

2) посилення відповідальності та контролю за невиконанням норм, зокрема через моніторинг, внутрішні аудити й стандартизовані показники результативності;

3) гармонізація правового регулювання з цифровими практиками (вимоги до структури та функціоналу офіційних вебресурсів, стандарти доступності та машиночитності відкритих даних, а також уніфіковані правила інформування громадян у разі тимчасових безпекових обмежень).

Таким чином, нормативно-правові засади реалізації принципу інформаційної відкритості в публічній владі України є розвиненими на рівні законодавства, але потребують системного удосконалення в частині правозастосування, стандартизації проактивного оприлюднення та забезпечення дієвих механізмів контролю і відповідальності. Це дозволить зменшити розрив між формальною наявністю норм і фактичною доступністю суспільно значущої інформації, що є ключовою умовою належного врядування.

Висновки. У результаті аналізу нормативно-правових засад реалізації принципу інформаційної відкритості в публічній владі встановлено, що в Україні сформовано базовий правовий каркас доступу до публічної інформації та її проактивного оприлюднення, зокрема у формі відкритих даних. Водночас ефективність реалізації цього принципу значною мірою визначається не лише формальною наявністю норм, а якістю їх правозастосування, організаційною спроможністю розпорядників, стандартизацією процедур публікації та наявністю дієвих механізмів контролю і відповідальності. Умови воєнного стану актуалізували потребу у більш чітких і пропорційних правилах тимчасового

обмеження доступу до інформації, що дозволило б забезпечити баланс між безпековими інтересами та гарантіями інформаційних прав.

З метою посилення дієвості нормативно-правових засад інформаційної відкритості та зменшення розриву між формальними вимогами і фактичною доступністю інформації доцільно запропонувати такі напрями удосконалення:

1) закріпити мінімальний стандарт проактивного оприлюднення на рівні закону або типового нормативного акта, визначивши обов'язковий перелік документів для оприлюднення (проекти рішень, пояснювальні матеріали, додатки, протоколи, результати голосувань, звіти про виконання рішень) і єдині строки їх публікації;

2) нормативно визначити критерії «реальної доступності» оприлюдненої інформації, зокрема вимоги до офіційних вебресурсів органів публічної влади (наявність пошуку, архіву, метаданих, стабільних посилань, доступності для осіб з інвалідністю та принципу «не більше трьох кліків до документа»), що дасть змогу розмежувати формальне оприлюднення і фактичну доступність;

3) запровадити уніфіковану матрицю тимчасових обмежень доступу в умовах воєнного стану, що міститиме перелік категорій інформації, які можуть обмежуватися, критерії пропорційності, порядок ухвалення рішень, строк дії та обов'язковість періодичного перегляду. Одночасно слід встановити обов'язок публічного повідомлення про обмеження із зазначенням причин, строків і альтернативних каналів отримання узагальненої інформації;

4) стандартизувати правозастосування щодо запитів на інформацію, розробивши типові форми відповідей і мотивованих відмов, а також закріпивши обов'язковість застосування тесту пропорційності (оцінка шкоди, суспільного інтересу та необхідності обмеження). Це зменшить практику довільного тлумачення підстав обмеження доступу;

5) посилити персональну відповідальність за інформаційну відкритість, закріпивши в регламентах органів влади відповідальних посадових осіб/підрозділів за доступ до інформації та відкриті дані, а також встановивши регулярне публічне звітування за ключовими показниками (середній строк відповіді, частка відмов, кількість оприлюднених і оновлених наборів даних, повнота публікації рішень і додатків);

6) розширити нормативні вимоги до якості відкритих даних, доповнивши їх показниками

повноти, актуальності, метаданих, історичності змін (versioning) і машиночитності, а також визначивши «критично важливі» набори для оприлюднення (бюджет, закупівлі, програми, комунальне майно, рішення) із посиленими вимогами до оновлення;

7) запровадити регулярний правовий аудит інформаційної відкритості органів публічної влади із використанням індикаторних підходів (оцінювання виконання законодавчих вимог і практик проактивного оприлюднення), що дозволить оцінювати результативність норм, виявляти прогалини та формувати коригувальні управлінські рішення;

8) рекомендувати створення єдиного електронного реєстру публічної інформації органу влади як «єдиної точки входу» для громадян (рішення, проекти, протоколи, програми, звіти, відкриті дані), що сприятиме зменшенню кількості повторних запитів, підвищить передбачуваність доступу та уніфікує підходи до оприлюднення.

Реалізація запропонованих напрямів удосконалення дозволить підвищити правову визначеність у сфері доступу до публічної інформації, забезпечити однаковість правозастосування, посилити якість проактивного оприлюднення та зменшити ризики надмірного обмеження інформаційних прав у кризових умовах. У підсумку це сприятиме зміцненню відкритого врядування, підвищенню підзвітності органів публічної влади та формуванню стійкої довіри громадян до публічних інституцій.

Список використаної літератури:

1. Кабінет Міністрів України. (2015, 21 жовтня). Про затвердження Положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних (Постанова № 835). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/835-2015-%D0%BF#Text>
2. Верховна Рада України. (1992, 2 жовтня). Про інформацію (Закон України № 2657-XII). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
3. Верховна Рада України. (1996, 2 жовтня). Про звернення громадян (Закон України № 393/96-ВР). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80#Text>
4. Верховна Рада України. (2011, 13 січня). Про доступ до публічної інформації (Закон України № 2939-VI). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>
5. Ярова Р. В. Практичні аспекти застосування Закону України «Про доступ до публічної інформації». *Право і суспільство*. 2024. № (4). http://www.pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2024/4_2024/66.pdf
6. OECD. (2024). Public administration in Ukraine (SIGMA Monitoring Reports). OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/078d08d4-en>
7. Transparency International Ukraine. (2025, May 19). Transparency Ranking 2024: How cities responded to new challenges. <https://ti-ukraine.org/en/research/transparency-ranking-2024-how-cities-responded-to-new-challenges/>
8. U-LEAD з Європою. (2024, July). Відкриті дані як складова відкритого врядування [Аналітична записка]. https://auc.org.ua/sites/default/files/library/vidkryti_dani_yak_skladova_vidkrytogo_vryaduvannya.pdf
9. Ахмедова О. О. Цифрова трансформація інституту публічних послуг в умовах модернізації територіального управління в Україні. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2025. № (46). <https://doi.org/10.32782/rma2663-5240-2025.46.23>
10. Ахмедова О. О., Помаза-Пономаренко А. Л. Цифровізація державного сектору як чинник ефективного публічного управління. *Наукові перспективи*. 2025. № 2 (56) [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2025-2\(56\)-84-94](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2025-2(56)-84-94)

Akhmedova O. O., Ragimov F. V. Regulatory and Legal Framework for the Implementation of Information Openness in Public Authorities

The regulatory and legal basis for implementing the principle of information openness in Ukraine's public authorities and its importance for ensuring transparency, accountability and respect for citizens' information rights have been examined in the paper. The content and interrelationship of reactive openness mechanisms (providing information upon request, responding to inquiries) and proactive openness mechanisms (disclosing information on the initiative of public authorities, including in the form of open data) have been analysed. The regulatory framework for the implementation of these mechanisms has been studied, in particular the provisions of basic and special legislation in the field of information relations and access to public information, as well as subordinate legislation on the publication of open data. It has been found that, despite the established legal framework, the practical implementation of information openness remains uneven, as evidenced by the formal fulfilment of disclosure requirements, inconsistent interpretation of grounds for restricting access, and insufficient standardisation of procedures for publishing and updating information.

Particular attention has been paid to the impact of digital transformation and the development of open data on the content and instruments of information openness, as well as the challenges of law enforcement in a state of martial law, when the need to ensure a balance between public interest, the right to information and security requirements becomes particularly acute. Based on a summary of current approaches and practices, directions for improving the regulatory and legal framework for information openness are proposed, in particular regarding minimum standards for proactive disclosure, criteria for actual accessibility of information, unification of grounds and procedures for restricting access, and introduction of monitoring of compliance with relevant requirements. The practical significance of the results lies in the possibility of using them to improve the effectiveness of the implementation of the principle of information openness in the activities of public authorities.

Key words: *information openness, public authorities, access to public information, proactive disclosure, open data, transparency, accountability, legal and regulatory framework, restrictions on access to information, digital governance, information competencies.*

Дата першого надходження рукопису до видання: 23.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 26.08.2025

Дата публікації: 30.09.2025